

роденка передмістє фольваркове і Городенка передмістє монастирське, городеньського повіта; Мальчиці, городецького повіта; Богута, грибівського повіта; Нижбірж старий і Увисла, гусятинського повіта; Солоне, Рожанівка і Хмелева, заліщицького повіта; Кошляки, збаражського повіта; Вязова, жовківського повіта; Бучачки і Вербіж нижній, коломийського повіта; Кути старі і Шешори, косівського повіта; Прислун і Майдан, калуського повіта; Поляна, львівського повіта; Ловза, надвірнянського повіта; Березів н. і Молодтин, печеніжинського повіта; Осталовичі, перемишлянського повіта; Новосілка-Кут і Заставці, підгаєцького повіта; Голодівка і Ляшки завязані, рудецького повіта; Крехівці, Тисьменичани, Межигірці і Хвилли, станиславського повіта; Устє над Прутом і Залучє над Черемошем на Фряківці, сьвятинського повіта; Сокирчиці, самбірського повіта; Городниці, скалатського повіта; Довжнева, сокальського повіта; Должанка і Мишкочівці, тернопільського повіта; Млянська, теребовельського повіта; Ліпе, турецького повіта; Молочилів, товмацького повіта; Швейківці, чортківського повіта.

— **Іменованя.** Міністер просвіти іменовував професорів львівського університету д-ра Александра Колесу і д-ра Йосифа Семірадзкого, членами центральної комісії для старинностей.

— **Значіне членів повітової ради з сільської курії.** З станиславських «Новин» дізнаємо ся, як значну вагу в рішаню руських справ відіграють члени повітової ради з сільської курії, «если совісно сповняють свій мандат. На посліднім засіданню повіт. ради в Станиславові були присутні всі радні-селяни разом з п. Гурником. З більшої посілости явив ся лише гр. Дідуніцький, а з міської курії др. Конкольняк, Русин, і кількох Поляків. Між иньшими полагожено на сїм засіданню отєї справи: Узгляднено просьбу п. Ал. Цетвінського на перенесенє его в стан супочинку з пенсією 2.000 К, бо селяни голосували против уділення ему емеритури 3.000 К річно. Громаді Колодїв призначено 400 К на пострєне двох керниць. Ухвалено не підвишати субвенції польському «Соколови», а затє підвишєно запомогу для дяківського товариства на 100 К, а бурє руського Товариства педагогічного на 200 К. На покритє коштів устрєня курсу для громадських писарів призначено 1.000 К. На захоронку брата Альберта ухвалено 1000 К: 500 К на удержанє, а 500 К на будову власного дому. Крім того ухвалєно довгий ряд внесенє на конечні повітові інвестиції немалої ваги для селян.

— **Краса шкільна рада** іменовала: управителями 3-класових шкіл: Кл. Лукашкевича в Домацїнах; Ал. Міляна в Вельнополи скшиньськїм; молодшими учителями шкіл 2-класових: Кар. Беранівну в Чорній, Ан. Ковальську в Ланах; учителями і учительками 1-класових шкіл: Йос. Шудачевського в Жидзїні, М. Кіршавівну в Палікравах, Ем. Гудиму в Нємяту; Ал. Паєрфельдівну в Мальчицях; Я. Герговичівну в Ебо-

нау, М. Шмігєля в Ковалївах, М. Бурлацького в Заліцях, В. Кнаппівну в Глібовичах великих «на Гонишу», Т. Бривяка в Гнїлицьках, К. Ямку в Панасівцї, К. Целевича в Боратинї, Бр. Гляцивну в Буцовї, І. Шершеня в Мацьковичах, І. Сьмялковського в Серєдній, Фр. Уруского в Сїлєсках, О. Балову в Загірнику, Р. Романьського в Горї рончицькій, Й. Стефаньського в Громцї, А. Мазурківну в Шулганівцї, М. Ярославску в Стрілковї, М. Захарску в Печихвостах.

Перенєла: Лл. Федорчука і Вінк. Момута, ст. учителів 6-класової народної школи муж. в Сьятинї на рівнорядні посади до 4-кл. школи муж. получ. з виділовою в Сьятинї; В. Гурску управительку, К. Волянську ст. учит. і А. Сободівську мол. учит. 3-кл. шк. жін. в Копичинцях до 5-кл. школи жін. в Копичинцях; М. Лічковського з Заболотїв до Гаїв старобродських; М. Лішкову з Сьверкаї до Строня.

— **Револуція на Україні.** В державі білого паря проявляє ся щораз більший революційний рух. Короткі замітки про послідні подїї в Росї вказують, що рух проти гнєту кнута, заїнавгуєрований студентами і робітниками фабричними, переїє ся в ширшї маси сільського населєня. Перші піднесли голову смірні досє українські мужики Берлінським часописам доносять, що в двох повітах полтавської губернії збунтували ся мужики і робітники і шобили поліцію і урядників. Наслїдком сєго арештовано велике число оліб, але мимо того справа притихла лише по вірно, бо межі мужиками кипить дальше. «Придїпровській криї», який донїє про сєю револу, завїшено на 8 місяців.

— **Арештованя в Варшаві.** Відєньска «Neue Ztg.» доносить, що в Варшаві увязнено і замкнено на цитаделї шістьох профєсорів варшавського університету.

— **Цїлковите затьмінє місяця** буде дня 22. цвітня с. р. вечером. Початок затьміня припадає на 6. год. вечером після часу середно-європейського; повне затьмінє від год. 7. ми. 10 до год. 8. ми. 35; конець затьміня о 9. год. 45 ми.

— **Син Лігунчана** казав списати червоном і чорним тушом всі відзначєня свого батька на звах паперу, а кожний звій виносить по сїм метрів. Сї списані відзначєня вітця після катаяського звичаю перєслав син в дарунку пануючим домам в Европі. Показує ся з тих паперів, що старий Лігунчан одержав за життя 70 відзначєнь, а на останку жовтий кафтан, соболєву шубу, кирєю вигафтовану в смоки і червонї поводї. Від цїсаря і цїсарєвої одержав десять листів. По его смерті наказав цїсар декретом двірську жалобу і признав небїщикови титул «Вейн-Шунг» (чоловіка визначного) «ученого і патріота». На похорони дав цїсар 5.000 тєлєв, а князі складали жертви за спокій его душі. Цїсарський плац покритв его домовину. Син, по вичисленю всіх відзначєнь, додає від себе, що оплакував вітця кровавими сльєзми та товк головою о землю на знак жалоби.

— **Протєст проти природного лічєня недужих.** В новїйших часах витворив ся новий рід лікарів, котрі кажуть, що не треба аж багато учити ся, а досить лиш уважати на то, що сама природа робить та як она помагєє і після того радити собі в хоробах і такими ередствами, які природа сама давєє. Річ очевидна, що природні лікарї забувають на то, або не зважають на то, що коли хтось хоче розумїти добре природу, мусить і багато учити ся та багато знати та о скілько можна всю природу обнимати. З другої жє сторони треба ї то сказати, що ніякий патент не надає чоловікови знаня; він лиш потвєрждає то, що той а той чоловік учив ся там тїлько а тїлько приписаних літї за той час, о скілько то удало ся при іспитї дослїдити, придбав собі таке знанє, що може без жадної шкоди для нікого займати ся тою роботою, до котрої приучив ся. Річ очевидна, що може бути чоловік не маючий патенту, а умїти свою річ далеко лїпше як той, що має патент, але з другої жє сторони є і обава, що межі не патентованими буде все таки далеко більше таких, що нічого не знають, як між тими, що мають патент, бо ті прєдї мусять щось знати. Отже межі такими патентованими а непатентованими або «природними» лікарями настала борба. Недавно тому помер помічний урядник при міністерствї справ внутрїшних, Іван Фльойє, і записав 400.000 К на основанє в Стирії заведеня для лічєня хорих природним способом, в котрїм лічили би лиш самї природні лікарї, а ніякий патентований лікар. Стирийські лікарї внесли для того просьбу до міністерства, щоби оно того не дозволило, бо нїші закони не знають ніяких «природних» лікарів. Таку саму просьбу мають внести до міністерства також і всі лікарї з цїлої держави.

— **Також не аби яка пригода.** В Медлінгу коло Відня у тамошного бляхаря Малєра рубав термінатор, 15-літній Франц Фіртль, скишки і робив то так незручно, що одним рубанєм відтяв собі цїлий малий палець лївої руки. Сила замаха була так велика, що палець відскочив на кілька кроків далеко. То побачила домашня кітка, скочила в тїї хватї, вхопила палець і цєзєла з ним без слїду. Нещасливого без пальця мусїли відвєзти до шпиталю.

— **Податок від котів.** В півн. Америцї в державі Массонетє, наложено податок від котів по 1 доларови на рік від одной штуки. Наколи би властителька kota (бо властительів нема в Америцї) не хотїла заплатити податку, то поборці мають право kota зловити, а правительство буде его живити через 24 години. По 24 годинах будуть властительки платити 5 доларів кари або будуть аневолені віддати свої нестоці фієкусови котрий, розумїє ся, kota повісять. Так отже котї затягнені в рубрики статистики (не в нас, але в Америцї), будуть мати вкорочєну волю. В той спосіб запропащать ся «ідея» знаменитих письменників як Дїмаса і Бодєлєра,

16)

ОЛЕКСА КУЗЬМА

ДИВАК.

IX.

Отже він ще живе. Невмолима судьба засудила його на смерть, а він нікчемний сьмів її приговора не виконати.

Проклятий, проклятий, проклятий!

Пробирав ся крізь пїтьму як тїнь людини, що вже давно небїщиком, як нещасний опир, що товчєть ся ногами серед покинутих людців, з якими не всцїв за життя покінчити рахунків. З пагих стїн текла кров, але болю він не чув. Байдуже йому про їдкий, проникливий мороз, що стїнає в розмокну землю острі груди, байдуже про фізичний біль.

Нехай ноги ранять ся, нехай мясо відпадає з них цїлими куснями... Може сконає скорше, як зблукана собака під тїном. Красної кінчини він не стоїть.

Ступав твердо босими ногами, затиснувши зуби. Дика радість огортала його за кожним ударом підшви об острїй камїнь. З ран утікали останки болючого тепла, кости кришали ся від холоду, а серце трусилось під ребрами як миша, що замерзає серед куши камїня.

Станув, розглянув ся навкруги. Недалеко шумїла грізно чорна Замкова гора. З міста долїтав часом гуркіт возів, на поблизкїм двірцї зойкнула инколи уривчато парова машина...

Впрочїм нічний супочнок вселяв ся серед людського муравлища. Одні спочивають в обїмах розкоші, довершуючи щасливо та весело

перебутий день. Другі черпають сьвіжої сили до дальшої, безвинної праці. Інші глядають у сні забутя про своє горе.

А він?

Біль здавив його серце.

Не хотїв навіть думати про своє положєнє. Спустив голову на груди і глядїв сумно в темну даль.

Нагло якїсь рух, якийсь гамір, немов людські голоси роздали ся дєсь недалеко. Не то суперечка, не то різкі прикази більшому числу осіб.

— Вперед, вперед!

Дакевич виявив очї в темряву, звідки доходив якби шорох нагінників, що тиснуть ся крізь корчі довгою лавою та обєтупають сполушену звїрину. Дєсь і слабе сьвітло блиєнуло на хвильку та цєзєло. Відтак стало блимати частїйше. Так, хтось їде з лїхтаркою... Їде за його слїдами, приглядаєсь ся його кровї...

— Вперед, вперед!

Його переслїдує поліція дальше!

Віддер ноги, що прикрїпили кровю до землі, і почав утікати. Ах, рука справедливости не пропустила ще ні одного злочинця. Його-ж зловлять ще сєї дочї. Зловлять конечно, бо не має спириту, властивого всїм лиходїям. А він хотїв би ще хоч годину бути самїтним, бо в самотинї живуть всі вільні, величїві твори. Ще з пів години...

Продирив ся серед корчів, раз і два ударив лобом о пєнь дерева... То всьо дрібниці, та гуцавина також дрібниці... Коби лиш трохи свободи!

Голосний трїск ломаєчя та хворосту гомонїв дико позаду і наповняв Дакевича безмежним ляком. Він мав охоту унасти на землю і зарити ся в купу листя, але лїхтарка мусїла

бути туй-туй за його плечима. Раз хотїв чєнвити ся гилузи і вискочитв на дерево... І се глулий помисл. Віддаєть ся тим-невїйше в руки поліції.

А найгірше та гора, що від неї треба драпати ся.

На чолї виступив холодний пїт.

Чув, що довше не видержить. Сили опустять і він пропаде.

З розпучкою вхопив кусник гиляки, що надхитав її босою ногою. За тяжка підпора.

Щаслива блєсла думка... Відвернути ся нагло і палнути гилякою ворога по голові. Полїцейник на се певно неприготований.

Затиснув руки і махнув ломакою для проби. Знаменита!

Пристанув... відвернув ся...

Послїдний ломїт збутвілого прутя розприс ся в шумї дерев. Понад всьо чути власне бїтє серця та цємїт кровї у висках.

Полїцейської лїхтарки не видати.

Ломака висунула ся з рук і упала легонько на купу листя. За нею повалив ся колодою Дакевич.

Чоловіче, будь послїдовний, бо кожний схиблений крок відїметить ся на тобі страшно. Ти хотїв бути величїм, вільним, независимим, то-ж тям вже раз, що найвисшим ступнем независимости є опущєнє раз на завсїгди знєнавидженого людства т. є смерть!

Здрїгаєш ся? Жаль тобі сього мізерного ествованя, що було одним розпучним криком протєсту проти себе, одною болїстною скаргою на самого себе... Тай впрочїм, пощо властиво те ествованє? Пощо невольний закон природи велить тобі зводити трудну, занєклу борбу о нього? Аби ествуючи, розкошувати ся своїми терїнями! Виповїдж вже раз до лиха тїї природї сьвій послух, піднеси отвертий бунт! До-

як також вищих, що коти є символом свободи і незалежності.

— **Юлій Дальтон.** На днях помер в Парижі здібний і талановитий різьбар Юлій Дальтон. Одним з найцінніших його творів є «Слава Річчосполитої». Сей твір відслонено в році 1899. на одній з площі Парижа. Останнім його твором був пам'ятник Гамбетти, який призначено для міста Бордо.

— На «Академічну поміч» при «Кружку земляків» у Відні зложили до 15. цвітня с. р.: ПП. Антін Явецкий 130 К, др. Олександр Кулачковский 50 К, Антін Костишин 20 К, о. Олекса Базюк 15 К, Кость Явецкий 10 К, Садір Мазуркевич 6 К, Антін Комуницький 5 К, Олександр Данкевич 4 К, — разом 240 К. З того уділено за помози 3 правникам 95 К, 1 філософови 15 К, 2 богословам 35 К, а крім того 2 академиків має від 1. лютого дарове помешканє за 30 К місячно. — Старшина «Кружка» просить уклінно П. Т. земляків у Відні та в окресности, аби зволити дальші свої датки на «Академічну поміч» присилати на руки скарбника Товариства п. *Сидора Мазуркевича*, I. Minoritenplatz 7.

— **Дрібні вісті.** В Блудниках коло Галича згоріло оводі 17 господарств. — В Колодіві, ставиславського повіта, ширить ся п'ятнистий тиф. — В Бишові, підгаєцького повіта, лютує черевний тиф.

— **Конкурси.** Громада Яричів новий розписує конкурс на посаду лікаря з річною платнею 1000 К, а крім того окрема платня за оглядини мерців і худоби. Подана до 15. мая с. р. — Галицький краєвий виділ оголошує конкурс на 9 безплатних місць в військових заведеннях з фондів цесаря Франца Йосифа і 5 безплатних місць в військових заведеннях. (Львівська Газета ч. 89.)

Наука, штука, література.

— **Богдан Лепкий: Листки пахнуть** (Заходом К. Студинського). Львів, 1902. Накладом А. Хойнацького. З друкарні В. А. Шийковського. Стор. 125, 8^о. Ціна елегантно в полотно оправленого примірника з золотими витисками виносить лише 2 К, а з порученою поштовою пересилкою о 40 сот. більше.

Є се збірка поезій нашого талановитого писателя, з портретом автора і надав ся на святочні дарунки.

— **«Руска драматична бібліотека».** Виділ Товариства ім. І. Котляревського у Львові починає видавати драматичну бібліотеку, аби зарадити некучій потребі драматичних творів для аматорських кружків, яких число в остатніх літах значно зросло. Перший випуск «Р. д. б.» буде становити «Наталка Полтавка», яку Тов. у ім. Котляревського дарував «Руска Бесіда» у Львові. До другого випуску вийде комедія звісного нашого драматурга Григорія Цегляньського п. з.

силькував ся викинути його як марний листок у повітрі. Але Дакевич ішов алегю і глядів вильно на галузі. Всі такі високі, такі стрімкі. Коби хоч одна була инакша! Не вже-ж уся природа против ньому? Нагло пристанув. Одна галузь ішла майже прямо до пня дерева і була не дуже висока. Рукою легко дістати. Дивна галузь... Звідкись вона йому знала... Так, на ній повісив ся був один ученик вищої гімназії. Дакевич вибрав ся був раз з товаришами на Змок оглядати схід сонця і на тім дереві, о, наміть біля сеї будки побачили висільника. Ах, поганій вид!... Очи вибалушені, набігли кровю, язык вивалений... Шнурок перетяв наскрізь гортанку. Дурний хлопчиско! Чому він не взяв собі щось грубого, от хочби ремінного паска? Дакевич посмотрив на собі махінально свій пасок і станув на місці як прикований. Не міг відорвати очей від галузи. Цікава галузь... Впаде в око всякому, хто її потребує. Чи вона тому така прямова, що всі глядають на ній розвязки свого життя, чи може природа нарочно станула нещасливцям в пригоді? Оригінальна галузь... Дістав її рукою і потелівав сильно. Відтак оглянув ся, немов чогось йому захибувало. Немов глядав себе самого, бідолашного Дакевича, бо він перекинув ся вже в ильше, чуже ество, вильне від всього того, що досп з ним лучило ся.

силькував ся викинути його як марний листок у повітрі. Але Дакевич ішов алегю і глядів вильно на галузі. Всі такі високі, такі стрімкі. Коби хоч одна була инакша! Не вже-ж уся природа против ньому? Нагло пристанув. Одна галузь ішла майже прямо до пня дерева і була не дуже висока. Рукою легко дістати. Дивна галузь... Звідкись вона йому знала... Так, на ній повісив ся був один ученик вищої гімназії. Дакевич вибрав ся був раз з товаришами на Змок оглядати схід сонця і на тім дереві, о, наміть біля сеї будки побачили висільника. Ах, поганій вид!... Очи вибалушені, набігли кровю, язык вивалений... Шнурок перетяв наскрізь гортанку. Дурний хлопчиско! Чому він не взяв собі щось грубого, от хочби ремінного паска? Дакевич посмотрив на собі махінально свій пасок і станув на місці як прикований. Не міг відорвати очей від галузи. Цікава галузь... Впаде в око всякому, хто її потребує. Чи вона тому така прямова, що всі глядають на ній розвязки свого життя, чи може природа нарочно станула нещасливцям в пригоді? Оригінальна галузь... Дістав її рукою і потелівав сильно. Відтак оглянув ся, немов чогось йому захибувало. Немов глядав себе самого, бідолашного Дакевича, бо він перекинув ся вже в ильше, чуже ество, вильне від всього того, що досп з ним лучило ся.

Дакевич встав тихо, обережно, немов загіпнотизований своїм рішенням.

Вийшов з гушавини на алегю і почав дрозжати цілим тілом. Ноги холітали ся в кождому суставі в ильшу сторону, терали вязи, готовились розпасти ся на дрібні частинці. Зуби сікли та кланцали так голосно, що він озирнув ся мимохіть навколо, щоб хто не почув. А вітер гудів горою, вив поміж галузи, шелестів сухим прутем та лветем. Немов лютив ся, що якась твар людска сміла вдерти ся самовільно в область його святочних пописів та спровофанувати її наміреним вчинком. І з подвоєною силою пражив його їдким морозом, а нинколи пра-

«Ворожбит», а в дальших випусках вийдуть всі три штуки, преміювачі на посліднім драматичнім конкурсі краєвого виділу. Члени Тов-а ім. Котляревського, розуміє ся, котрі заплатили вкладки (3 К річно), будуть одержувати всі випуски даром. Право вистави комедії «Ворожбит» порішив Виділ Тов-а ім. Котляревського уділати лише тим читальням і своїм філіям, що вступлят в члени сего Тов-а. — Вкладки належить надсилати на руки каспера п. Юстина Ганкевича, урядника «Дністра» у Львові, Ринок 10.

Телеграми.

Будапешт, 21. цвітня. На суботнішнім засіданню угорського сойму пос. Візонтай виє інтерпелляцію в справі послідної подорожи канцлера Більова і віднови тридержавного союзу. Пос. Шемере домагав ся організації фахових курсів для диванкарів на пештєвськім університеті.

Берлин, 21. цвітня. Post доносить, що гр. Білов перебував у Відні в тій ціли, аби на основі переговорів з Принетім в Венеції, особисто провміти ся у Відні в справі тридержавного союзу.

Відень, 21. цвітня. Карний трибунал засудив шамбеляна Маріяна Рощко Богдановича за обманства і легководуші довги на 6 місяців в'язниці.

Білгород, 21. цвітня. Позавчера мало відбути ся ту віче в справі іменована Фірміліана єпископом Скоплі. Понеже віче задля заборони не відбуло ся, зібрало ся до 2.000 осіб і устроїли демонстрацію. Перед королівською палатою демонстранти сьнівали і кричали.

Рейсс, 21. цвітня. Пануючий князь Генрих II Рейсс помер в суботу.

Амстердам, 21. цвітня. Між Бурами кружить чутка, що мирові переговори розбили ся і більше до них не прийде.

Берлин, 21. цвітня. Насіла ту вість, що убійник Сіягїна Малишев в кілька годин по довершеному замаху випив в в'язниці тругину і погиб.

Копенгага, 21. цвітня. В наслідок страйку портових робітників, у всіх портах настав застій в торговлі. Застрайкувало 6.200 робітників.

Брукселя, 21. цвітня. В робітничім домі відбуло ся в суботу віче робітників, на яким соціалістичний посол Ван дер Вельде заявив, що вінні збере ся робітничо-генеральна рада, де заведе ухвала, чи страйк має тревати дальше.

мо силкував ся викинути його як марний листок у повітрі.

Але Дакевич ішов алегю і глядів вильно на галузі. Всі такі високі, такі стрімкі. Коби хоч одна була инакша! Не вже-ж уся природа против ньому?

Нагло пристанув. Одна галузь ішла майже прямо до пня дерева і була не дуже висока. Рукою легко дістати.

Дивна галузь... Звідкись вона йому знала... Так, на ній повісив ся був один ученик вищої гімназії. Дакевич вибрав ся був раз з товаришами на Змок оглядати схід сонця і на тім дереві, о, наміть біля сеї будки побачили висільника. Ах, поганій вид!... Очи вибалушені, набігли кровю, язык вивалений... Шнурок перетяв наскрізь гортанку.

Дурний хлопчиско! Чому він не взяв собі щось грубого, от хочби ремінного паска?

Дакевич посмотрив на собі махінально свій пасок і станув на місці як прикований. Не міг відорвати очей від галузи.

Цікава галузь... Впаде в око всякому, хто її потребує. Чи вона тому така прямова, що всі глядають на ній розвязки свого життя, чи може природа нарочно станула нещасливцям в пригоді? Оригінальна галузь... Дістав її рукою і потелівав сильно. Відтак оглянув ся, немов чогось йому захибувало. Немов глядав себе самого, бідолашного Дакевича, бо він перекинув ся вже в ильше, чуже ество, вильне від всього того, що досп з ним лучило ся.

Дістав її рукою і потелівав сильно. Відтак оглянув ся, немов чогось йому захибувало. Немов глядав себе самого, бідолашного Дакевича, бо він перекинув ся вже в ильше, чуже ество, вильне від всього того, що досп з ним лучило ся.

(Конець буде).

Вроцлав, 21. цвітня. На російській границі в Ейдківах арештовано 3 німецьких офіцерів під замітом шпігунства.

Петербург, 21. цвітня. Кружить ту поголошка, що Толстой, Чехов і Короленко, три визначні російські писателі, порішили зложити гідність почесних членів царської наукової академії, аби сим чином задемонструвати проти уневажнення вибору Максима Горького на члена сеї академії.

Лісбона, 21. цвітня. В околици Лісбони розширено тисячі революційних прокламацій, якими підбурює ся населенє проти португальського правительства.

Гонконг, 21. цвітня. З Кантона доносять, що китайські повстанці облягають місто Данинг.

ВАСИЛЬ ЩУРАТ.

Поезія XIX віка.

ВІКТОР ГЮГО.

Христос у Вітанії.

Тоді Христос в Юдеї був. І всі саїділи, як тут невесту вірвав з бісової сіли, там слух вернів гаухому, там лічів проказу. Злорадно фарисеї глігнули від-разу на ті діла Христові, — йшли на суд лукавий... В Вітанії помер був Лазар честний, правий, Мав сестри: Марту й Марію, що з дороги Христу недавно міррою скропіла нога, Учителя приймівши й боже правди слово. Тож хтось озавсь: вмер Лазар! Другого дня знову, як перше, поступала за Христом громада. Із уст Христа у дүші всім пліла відрода. Він мовив: «Хто зі мною, Бог емү оміка. Коли в дорозі спрага томить чоловіка, коли єго в пустини жар палить без міри, він жаль відчүє в сэрци, скоро збув ся віри. До злиднів не навикши, він надє в розпүку. Коли ж повірив щіро у мою науку, вперед ійдє, забувши всіке ліхо враже». Замовк Христос А згөдом Ученикам каже: «Спать Лазар. Я єго вам збүджу. З нами буде!» І кажуть Ученики: «Йдем з Тобюю всіоди!»

З Єрусалима міста, де живого Бөга був храм, три доби йшла в Вітанію дорöга. Ішов Христос. А йсність сонїшна тремтіла над Ним. — Як світ здавалась шата в Нєго біла. Заплакана виходить Марта перша з хати. «Чомү-ж не був Ти, Пане? Не було-б і страти! Помєр! Коли-б так з нами був Ти, жив би певно. Ох, брат мій безталанний!» — Заридала ревно. «Помєр! Приходиш пізно! Ах! що з нами буде!» На те Христос: «Невісто! се про мене сүди?! Жнець може лиш казати щось про власне жни- [во».

Марію плач свій в хаті сїяла. То-ж живо до неї Марта: «Пана привитай, Маріє!» Перед Христом Марія на колїнах мліє. Спїтав Христос: «Чого-ж ти плачєш?» — «Ти [вся сїла!

Ти жизнь уся! Не був Ти, — там єго могила!» На те Христос: «Блажен, хто з вірою за мною ідє, бо я і жизнь і сьвіт я! Смерть без бою уступить перед ласки подихом всесильним». Так мовив. А Томá Дідім був сьвідком пильним Ішли Петрö з Іваном, спöдлючсь чүда. І так Христос промөвив: — чүло много люда — «Де-ж ви єго сховали?» — «Он де над рїкою», — сказала й повелі єго долів лукöю, туді, де намөгї пїний білий камінь відко. Христос заплакав. Люди, що зїшли ся швидко, Казали: «Та-ж любів Він Лазаря, — се звістно. Тож скоро жизнь і смерть в руках у Нєго дїй- [стно,

колі Він Бөгом зветь ся, чүдо твöрить в сьвітї, чомү-ж Він дав, щоб Лазар мер у жїзні цвїв- [ті?» Отö-ж і Марта стáвши близь Христа при грöбі, казала: «Вся мой надїя, віра в Тобї! Мій Пане! з всім народом Тебє Марта славить. Та Лазаря чотїри днї вже камінь давить...» «Мовчї, невісто! — каже їй Христос — в сїй [хвіли

